

overalt uden Hensyn til, om der egentlig paa de paagældende Steder var Trang til et saadant Tillæg eller ikke. Det var jo saaledes, at man i Landsbyer, hvor Huslejen og Lejeforholdene vare lave, ikke desmindre kunde finde det højeste Huslejlighedstillæg, der overhovedet blev givet, medens der omvendt andre Steder, hvor der kunde være Trang dertil, intet Tillæg blev ydet. Det var altsaa ikke et Tillæg, der var begrænset til, hvad det efter min Mening burde være, et Tillæg, der blev ydet paa saadanne Steder, hvor det var særlig dyrt at leve. Jeg tror ogsaa, den højtærede Minister vil erkende, at saaledes var Forholdet før. Det kunde ikke falde mig ind at komme med et Forlangende om, at det gamle skulde indføres paa dette Omraade. Nej, det, jeg har tænkt mig, er, at man giver et saadant Tillæg netop paa de Steder, hvor det er dyrt at leve, og jeg nævnte forgangen Dag, at man maaske kunde yde den i samme Omfang, hvori det ydes Postvæsenets Funktionærer. Den højtærede Minister ved jo meget godt, at for disse Funktionærers Vedkommende ydes det kun i Købstæderne. Nu er det naturligvis ogsaa paa enkelte Steder i Landet dyrt at bo. Jeg skal saaledes nævne Byerne langs Kystbanen. Der er maaske ogsaa enkelte andre Steder, hvor man kommer til at give et Tillæg til Lønningerne. Men det er jo ikke ensbetydende med at give Tillæg i samme Omfang som tidligere. Efter Udtalelser af den højtærede Minister, da Lønningsloven i Fjor Foraar blev vedtagen, havde jeg Grund til at tro, at Ministeren ogsaa vilde gaa med til paa dette Punkt at søge en Ændring i Loven gennemført, og den højtærede Ministers Udtalelser have ikke forandret denne min Opfattelse, at det vil være ret betimeligt allerede nu at komme med Forslag til Ændringer paa dette Punkt. Det er jo dog — det gentager jeg her — aldeles urimeligt, at Funktionærer, hvis Arbejde egentlig er det samme, skulle være stillede saa højst ulige, som Tilfældet har været i Købstæderne f. Eks. med Hensyn til Postbudene og ligestillede Funktionærer ved Statsbanerne. Da Postlønningsloven forelaa her, skulde man absolut have et Huslejetillæg gennemført for Postbudene. Det har jeg intet imod, det finder jeg fuldstændig forsvarligt og rigtigt, men det mærkelige var, at de samme Mænd, der stode og talte om det her, vilde, da vi kom til Lønningsloven for Statsbanernes Personale, intet høre om Huslejetillæg — det finder jeg forkert.

Jeg gentager min Anmodning til den højtærede Minister om at tage dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse. Samtidig maa jeg forvare mig imod, at jeg skulde mene, at man kom til at give det samme Huslejetillæg, som var givet, forinden den nuværende Lønningslov traadte i Kraft. Om det saa vilde blive 300,000 Kr., det vilde koste om Aaret, eller det vilde blive mere eller mindre, derom ved jeg ikke noget, men det synes at fremgaa af den højtærede Ministers Udtalelser, som om han mente, at da det kunde komme til at dreje sig om en saa stor Klasse af Mennesker, kunde Staten ikke gaa med til at yde noget, det var Summen, det store Antal Funktionærer, der skræmmede. Det synes mig noget mærkeligt; thi det var, som om man vilde sige, at en Arbejdsgiver, der har Tusinder af Arbejdere i sit Brød, ikke kunde give samme Arbejds løn som en, der kun har faa Arbejdere. Nej, man maa se bort fra Summen, kun se paa, hvad der er ret og rimeligt, og det vil efter min Opfattelse være ret og rimeligt at yde disse Funktionærer paa Steder, hvor det er særlig dyrt at leve, et passende Tillæg til deres ret knappe Løn. Jeg vil endnu en Gang udtale Haabet om, at det maa kunne lykkes at faa den højtærede Minister til at fremkomme med Forslag i den Retning.

Hvad angaar Tantiømen, udtalte den højtærede Minister, at selvfølgelig maatte de øverste Ledere have mere i Tantiøme end de underordnede Klasser, og det finder jeg rigtigt. Men det forekommer mig dog, at Retfærdigheden er sluppen noget for tidlig op. Jeg kan f. Eks. ikke se Retfærdigheden i, at Generaldirektøren faar en Tantiøme, der andrager ca. 40 pCt. af hans Løn, medens en Portør kun faar en Tantiøme paa 10 pCt. af sin Løn. Den ærede Minister maa undskyldte mig, men Retfærdigheden deri kan jeg ikke se. Naar der ikke tidligere er fremkommet Forslag om Ændringer, navnlig ikke fra Udvalget i Fjor, havde det ganske simpelt sin Grund i, hvad jeg ogsaa nævnede forgangen Dag, at det ikke var muligt for mig at faa at vide, hvorledes hele dette Forslag vilde komme til at virke, navnlig ikke, hvor mange Funktionærer der var i de enkelte Klasser; der skulde nyde godt deraf. Og saa der kunde jeg ønske, at den højtærede Minister vilde fremkomme med en Ændring. Ikke saaledes — det tør jeg ikke driste mig til og det vil jeg heller ikke gøre —, at alle ansatte ved Statsbanerne skulde have lige stor Part af Tantiømen,